

REGALS PELS NOSTRES INFANTS

Us presento l'Anna, el Marc i el seu fill, el Jan. Fa uns dies que els adults parlen de les vacances de Nadal, dels dinars familiars, de com s'organitzaran i, com no podia ser diferent, dels regals pels menuts de la casa. Com n'és de fàcil per alguns i com de complex per a d'altres això de decidir què es comprarà. I és que en aquest moment, hi ha qui pensa que qualsevol cosa és bona. A vegades un detall, alguna cosa pràctica o quelcom que es necessiti; d'altres la joguina més cara que es trobi. I perquè no, l'últim joc que diuen per la televisió que als nens els encanta. O inclús aquell que tots els companys de l'escola tenen. Ah! També hi ha qui opta per agafar tot allò que hi diu a la carta dels reis (ara que ens ho podem permetre, per què no?).

L'Anna pensa que és important escoltar les demandes dels nens, i també les dels adults que hi ha al darrere; el Marc considera que han de fer el que ells creguin adequat. Mentrestant el Jan segueix jugant al jardí amb branques, fulles i pedres. I com no, amb les pinces d'estendre la roba. Al llarg de la conversa de la parella, el Jan els demana que es fixin amb tot el que va creant: personatges, ponts, túnels, automòbils, coves,... Quina imaginació! Finalment, arriben a un consens i actuen basant-se en el punt mig, escolten les demandes, però seguint els seus criteris. I el gran dia arriba. Moments d'il·lusió, nervis, desig, alegria,... sobretot entre els petits. Després el dinar familiar i passades unes hores, tornar cap a casa. I és just llavors, quan comenten entre ells varis moments viscuts.

El més menut de tots, no ha fet ni cas als regals, ha estat jugant tota l'estona amb les bosses, els papers d'embolcallar i el llaç d'un dels regals.

Els petits s'han dedicat a obrir els paquets, més pendents del que tenien els del costat que dels seus propis. Després si que s'han entretingut una estona, però com la majoria de vegades, han acabat jugant i discutint-se a l'habitació del costat.

Els mitjans estaven contents, també intentant controlar tota la resta. Després de dinar han jugat amb algun adult a un joc de taula. La resta de regals hauran d'esperar.

I per últim, els adolescents. Han donat les gràcies tot i semblar que no els acabava de fer el pes. Un d'ells només esperava el moment de marxar per tancar-se a l'habitació davant d'una pantalla, mentre els altres dos, no han deixat el mòbil ni per dinar.

En arribar a casa, toca descarregar el cotxe dels jocs i joguines que li han regalat al Jan, que ara per ara, no saben on col·locaran. Internament l'Anna es pregunta, jugarà amb tots ells o continuarà preferint estar al jardí

jugant amb l'aigua de la pluja, els troncs i els animalons que es troba? Però això no ho sabran fins passades unes hores, ja que ara ell està esperant que l'allitin.

Qui de nosaltres no ha viscut alguna escena com la d'aquesta família? A continuació plantejarem alguns factors que es poden tenir presents quan volem fer un regal.

El primer punt és pensar en la **finalitat** d'aquest. Busquem cobrir alguna necessitat (ja sigui de l'infant o dels seus pares), respondre a una demanda, seguim la recomanació d'algú (professional, amics, botiguers,...)? En moltes ocasions l'objectiu és entretenir, facilitar i/o estimular l'aprenentatge; en aquest punt és important aturar-se i valorar el següent.

- Un **nombre** elevat de jocs i joguines provoca saturació en el nen, eliminant l'opció de desitjar quelcom i passant de ser jugador a posseïdor. No els facilitem la valoració real de les coses ni la constància davant la dificultat, ja que si un joc es trenca o els resulta difícil, tenen molts d'altres esperant-los.
- Dins de la **tipologia** del joc, trobem diferents elements a valorar. Per començar, l'adequació segons l'edat. Cal tenir present que s'adaptin i respectin les capacitats globals dels infants (cognitives, motrius, lingüístiques,...). Tot seguit, els materials amb els que són elaborats (plàstic, fusta, pedra, espart, roba,...). Per altra banda, el grau d'activitat o passivitat de la joguina, és a dir, si aquesta és l'eina de joc o, pel contrari, és el joc en sí. Per exemple, un cotxe de policies que encén els llums i el so de la sirena i que es mou sol, ja ho fa tot. Per tant, on queda l'activitat de l'infant? Probablement a la mera observació. Si en canvi, ens n'anem a l'altre extrem, un llistó de fusta pot ser un cotxe de policies, un camió, una persona, el pilar d'un túnel,... Quan una joguina és passiva, tota l'acció recau en l'infant, i és llavors, quan poden desenvolupar la creativitat, l'experimentació, l'aprenentatge, la imaginació,..., és a dir tota una sèrie de factors que fomenten un bon desenvolupament. En aquest mateix sentit, cal valorar si es tracta d'un joc/joguina que estimula o sobreestimula, ja que aquesta darrera no és beneficiosa per norma general.

Per acabar, recordar què és el que més necessita el petit Jan mentre juga, l'atenció dels seus pares. I és que el millor regal, és la nostra presència. Per tant, augmentar la quantitat i qualitat del contacte amb els menuts, potser és més recomanable que molts dels jocs i joguines que puguem fer. I seguint en aquesta línia, no sempre és necessari quelcom físic, podem també recordar que fer excursions o una entrada al cinema, concerts,

espectacles,..., és a dir, compartir experiències, pot ser un bon regal, i no només per ells, sinó també per nosaltres.

Sara Navarro Arnabat
Psicòloga d' "Astrolabi, centre de teràpies i autoconeixement"
Nº col·legiada 17.266